

Arrest

nr. 247 748 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Barkelai, behorend tot de regio Pateray in het district Chaparhar, provincie Nangarhar. Acht of negen jaar geleden werd uw vader, die bij het nationale leger werkte, ontvoerd door de taliban. Na zijn ontvoering stopte u met school. U zorgde voor de koeien en volgde koranlessen aan de moskee. De taliban hadden de controle over uw dorp, maar één tot anderhalf jaar voor uw vertrek werden ze verjaagd door IS (Islamitische Staat of Daesh) en kwam uw dorp onder controle van IS.

Op een dag vroeg de imam van de moskee u om jihad te doen. U ging de volgende dag niet naar de moskee. De dag erna ging u naar de moskee voor het ochtendgebed. Die dag werd de moskee aangevallen door de taliban, ook elders in het dorp vochten de taliban tegen IS. De taliban onthoofdden in de moskee de imam, sloegen de aanwezigen en vroegen hen waarom ze niet tegen IS gevochten hadden. U werd geslagen met een geweer en was gewond aan uw voet. U verloor het bewustzijn en toen u weer bijkwam zag u overal bloed. U ging naar huis en ging de volgende dag naar de dokter. Twintig dagen na dit incident bezorgden de taliban u een brief waarin stond dat ze uw vader gedood hadden en dat u hetzelfde lot te wachten stond als u zich niet aansloot. De dag erna werd er 's nacht op jullie deur geklopt. Vanop het dak van jullie woning zag u dat het de taliban waren. U vluchtte weg op aanraden van uw moeder en verborg zich bij het kanaal. De volgende dag regelde de man van uw paternale tante uw vertrek met een smokkelaar. U vertrok met de smokkelaar en kwam na een reis van drie maanden aan in België, waar u op 26 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of IS.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u bij uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) volgende documenten voor: een kopie van uw taskara, kopieën van de legerkaart en bankkaart van uw vader, kopieën van twee onbekende documenten van uw vader, een kopie van een dreigbrief van de taliban en een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 9 september 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op 3 september 2019 een leeftijd werd toegekend van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u op het moment van het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 26 augustus 2019 verklaarde 16 jaar oud te zijn en geboren te zijn op 31 augustus 2003 blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast.

Het CGVS benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p. 1, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering tot uw vertrek uit Afghanistan in 2019 steeds in de regio Pateray in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar verbleven te hebben.

Zo zijn vooreerst uw verklaringen omtrent de laatste jaren voor uw vertrek geenszins overtuigend.

U verklaarde dat het laatste jaar tot anderhalf jaar voor de aanval op de moskee kort voor uw vertrek IS de controle had over uw dorp (CGVS, p. 7). Gevraagd naar veranderingen in uw dorp toen IS er de controle overnam, haalde u slechts twee incidenten met burgers aan, gevolgd door de terugkeer van de taliban (CGVS, p. 8). Toen u gevraagd werd wat er concreet veranderde in het dagelijkse leven van u en uw familie toen IS de controle overnam, zei u dat het allemaal hetzelfde bleef, uitgezonderd de vraag van IS om te vechten tegen de taliban (CGVS, p. 8). Gevraagd of IS bepaalde regels oplegde aan de dorpingen, antwoordde u ontkennend en herhaalde u slechts de vraag van IS om jihad te doen en te strijden tegen de taliban (CGVS, p. 8). Dat u slechts dergelijke summiere en oppervlakkige verklaringen aflegde over het leven in uw dorp onder IS tast de geloofwaardigheid van uw bewering daar tot uw vertrek naar Europa verbleven te hebben ernstig aan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat IS in Nangarhar gekend is voor zijn wreedheden en verregaande beperkingen, met o.a. een verbod op de teelt van papaver (zie infra), de vernieling van schrijnen en de belofte om lokale bruiden te voorzien voor IS strijders.

U verklaarde dat jullie elk jaar papaver teelden en dat dit de laatste jaren toegelaten was (CGVS, p. 7). U zei expliciet dat IS de teelt van papaver toestond, maar dat jullie een deel ushr (islamitische oogstbelasting) moesten betalen, net zoals onder de taliban (CGVS, p. 8). Dit is totaal in tegenstrijd met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat IS de teelt van papaver als "haram" beschouwt, reeds in 2015 een ban op de teelt van papaver uitvaardigde – wat een bijzonder onpopulaire maatregel was bij de lokale bevolking - en in Nangarhar papavervelden vernielde en telers arresteerde.

Vreemd genoeg bent u totaal onwetend wat betreft acties die de overheid ondernam tegen IS in uw district (CGVS, p. 9, 10). Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat de autoriteiten in de laatste jaren voor uw beweerde vertrek talrijke operaties ondernamen tegen IS in Chaparhar. Het is overigens opvallend dat u wel kon vertellen over acties van de overheid gericht tegen de taliban, met name een bombardement in Sanozai en een droneaanval in Sheghi, allebei zo'n zes tot zeven jaar geleden (CGVS, p. 9). Dit sterkt het vermoeden dat u eerder dan beweerd Chaparhar verliet.

Gevraagd naar commandanten van IS noemde u vier namen op, met name M. K. (...), T. M. S. (...), I. M. S. (...) en Z. (...) (CGVS, p. 9). Geen van deze namen kwam terug in berichtgeving. Qari R. (...), een topleider van IS die volgens toegevoegde informatie gedood werd in Chaparhar in december 2018, kent u vreemd genoeg niet (CGVS, p. 10). Ook de naam van Qari N. (...), eveneens een leidersfiguur van IS die gedood werd bij een droneaanval in Chaparhar in januari 2019, zegt u niets (CGVS, p. 10). U bent

voorts niet op de hoogte van de plaats van afkomst van de IS-leden in uw regio. U wist te vertellen dat M. K. (...) van uw dorp was, over andere IS-leden zei u slechts vaagweg dat ze van andere dorpen en van de overkant van de weg zijn (CGVS, p. 8, 9). U weet niet of er mensen bij waren van andere landen. U weet ook niet van waar de imam, door IS geplaatst was in jullie dorpsmoskee, afkomstig was, nochtans frequenteerde u deze moskee en volgde u er koranlessen (CGVS, p. 12).

Uw verklaringen omtrent belangrijke personen van de taliban en de overheid zijn een verdere aanwijzing dat u niet tot uw beweerde vertrekdatum in Chaparhar verbleef. Zo kende u S. A. (...) wel als talibancommandant, u zei zelfs dat hij u een brief bezorgde (CGVS, p. 10). Uit vertaling van de door u neergelegde kopie van de dreigbrief blijkt inderdaad dat zijn naam op de brief staat (CGVS, p. 11). Het CGVS merkt echter op dat de brief dateert van 24 saur 1398 (gregoriaanse kalender: 14 mei 2019), terwijl S. A. (...), het taliban schaduwdistrictshoofd van Chaparhar, volgens toegevoegde informatie gedood werd door de overheid begin maart 2019. Geconfronteerd hiermee bleef u volhouden dat hij nog leefde en zei u slechts dat ze bij de taliban verschillende namen gebruiken, wat deze tegenstrijdigheid niet verklaart (CGVS, p. 14). Als u daadwerkelijk in Chaparhar verbleef ten tijde van de dood van het taliban schaduwdistrictshoofd kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijk nieuws.

Het CGVS merkt op dat u thuis verschillende radiokanalen kon ontvangen en dat op de radio over het nieuws werd verteld (CGVS, p. 15). Voorts vertelden dorpelingen die terugkwamen van andere dorpen of het districtscentrum over wat er elders gebeurd was (CGVS, p. 15). Uzelf ging ook van tijd tot tijd naar het districtscentrum om inkopen te doen (CGVS, p. 5). Dit alles maakt uw gebrekkige kennis van de recente situatie in uw regio en district des te opmerkelijker.

Uw verklaringen over uw dagelijkse leven in het dorp sterken het vermoeden dat u niet tot recent in uw dorp verbleef. Zo verklaarde u dat u na de verdwijning van uw vader acht of negen jaar geleden voor de koeien van jullie gezin zorgde (CGVS, p. 5, 6). Gevraagd wat u allemaal moest doen om voor de koeien te zorgen, kwam u niet verder dan "gewoon naar de velden brengen, loslaten, klaver, stro en gras geven" (CGVS, p. 6). Hoewel u dit werk gedurende jaren zou gedaan hebben, werden de koeien nooit ziek, wat weinig aannemelijk lijkt (CGVS, p. 7). U verklaarde voorts dat jullie papaver, tarwe, maïs, katoen en klaver teelden op jullie velden, maar jullie zouden nooit problemen gehad hebben met de teelt, noch door mensen, noch door de natuur veroorzaakte problemen (CGVS, p. 7). Ook dit is uiterst onaannemelijk, zeker gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat onder meer Chaparhar de voorbije jaren met ernstige droogte en plotselinge overstromingen te kampen had.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Barkelai, gelegen in de regio Pateray in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Bovendien blijken uit uw verklaringen en documenten nog een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo werd hierboven reeds opgemerkt dat de dreigbrief ondertekend door het taliban schaduwdistrictshoofd dateert van na zijn dood, wat de authenticiteit van dit document en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnt.

Gezien er geen waarde kan gehecht worden aan deze brief, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw vader door de taliban ontvoerd en gedood werd. Deze brief is immers de enige concrete aanwijzing die u hebt dat de taliban destijds achter uw vaders verdwijning zaten (CGVS, p. 6). Dat uw vader geen problemen had met gewone mensen volstaat geenszins om te concluderen dat hij ontvoerd en gedood werd door de taliban, temeer daar uw vader nooit bedreigd is door de taliban (CGVS, p. 6). Overigens kon u nauwelijks iets vertellen over het werk van uw vader, dat nochtans de aanleiding zou geweest zijn tot zijn ontvoering. Zo kon u enkel aangeven dat hij voor het nationale leger werkte, maar wist u niets over zijn werkplaats, rang, functie en dergelijke (CGVS, p. 6). Dat u nog maar een kind was toen hij bij het leger werkte vergoelijkt uw onwetendheid niet. Vooreerst was u minder jong dan u beweert, gezien de leeftijdstest uitwees dat u ouder bent dan u verklaart. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u, de oudste zoon en het oudste mannelijk gezinslid na de verdwijning van uw vader, later niet enige informatie verwierf over het wel en wee van uw vader.

Voorts merkt het CGVS op dat u niets meer vernomen hebt in verband met uw problemen na uw vertrek (CGVS, p. 13). U weet niet of de taliban nog teruggekeerd zijn naar uw huis, meer nog, u hebt dit zelfs niet gevraagd aan uw familie. Dat u maar zes of zeven euro zakgeld krijgt in België en dat dit onvoldoende is om mee te telefoneren verklaart uw onwetendheid geenszins (CGVS, p. 13). U verklaarde immers dat u elke maand of om de twee maanden probeert te bellen naar huis en dat dit soms lukt, zo sprak u nog met uw broer op het eind van de coronaperiode in België (CGVS, p. 3). Bovendien hebt u ook onrechtstreeks contact gehad met uw familie via een dorpsgenoot in België wiens moeder bij uw moeder langsgeslagen is om uw documenten te bekomen (CGVS, p. 3). Dat u geen enkele moeite deed om u te informeren over verdere ontwikkelingen inzake uw problemen getuigt van een verregaande desinteresse uwentwege en tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert verder aan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Het CGVS merkt vooreerst op dat alle door u neergelegde Afghaanse documenten kopieën zijn, die een beperkte bewijswaarde hebben gezien deze makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. U verklaarde dat de originelen niet verstuurd kunnen worden vanuit Afghanistan omwille van het coronavirus (CGVS, p. 2). Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat het wel degelijk mogelijk is om stukken te verzenden vanuit Afghanistan via DHL, zij het met enige vertraging. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Gezien bovenvermelde opmerkingen heeft dit document evenmin bewijswaarde met betrekking tot de door u beweerde herkomst. Voorts was u volgens de taskara 16 jaar oud in 1397 (gregoriaanse kalender: 21 maart 2018 – 20 maart 2019), wat niet overeenstemt met het resultaat van de leeftijdtest, noch met uw eigen verklaringen (CGVS, p. 10, 11). Bovendien blijkt uit vertaling dat de taskara afgeleverd werd in 1397. Dat u net in deze periode, toen IS volgens uw verklaringen de controle had over uw dorp en de overheid er sinds lange tijd afwezig was, een taskara aanvraag is opmerkelijk en roept verdere twijfels op omtrent de authenticiteit van dit document. Uw verklaring dat uw vader en uw grootvader een taskara hadden en dat iedereen een taskara moet maken is in deze context weinig overtuigend (CGVS, p. 11). De bankkaart en legerkaart van uw vader zijn gezien uw uiterst summier verklaringen over uw vaders job onvoldoende om het werk van uw vader te staven, laat staan zijn vermeende ontvoering en dood en uw problemen. Bovendien hebt u op geen enkele wijze aangetoond dat de persoon vermeld op de kaarten uw vader is. De dreigbrief van de taliban werd hierboven reeds besproken. Over de twee onbekende documenten, één ervan met de vermelding "glue card" en één met het nummer 130A-1159, kon u niets vertellen (CGVS, p. 6, 10). U had geen verklaring voor het feit dat er tekst in het Chinees op deze documenten staat, u zei slechts dat uw vader misschien hulp kreeg van de overheid (CGVS, p. 10). Wat er ook van zij, beide documenten bevatten geen persoonlijke gegevens. Het nummer 130A-1159 op het ene document stemt weliswaar overeen met het nummer op de legerkaart van uw vader, maar dit op zich geeft geen bewijswaarde aan dit document, gezien u er niets over weet en er geen verdere gegevens staan op het document. Het spreekt voor zich dat deze documenten geen bewijswaarde hebben met betrekking tot uw asielrelaas en/of herkomst. Met betrekking tot het medisch attest merkt het CGVS op dat het litteken aan uw been volgens het attest weliswaar overeenstemt met uw verklaring dat u geslagen werd met een geweer, maar dient er tevens op gewezen te worden dat een medisch attest geen uitsluitsel kan geven over de omstandigheden waarin een fysiek of mentaal letsel is opgelopen. De opmerkingen die u bezorgde aan het CGVS na ontvangst van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben louter betrekking op spelling en/of typefouten. Deze elementen hebben geen enkele impact op deze beslissing.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op https://www.refworld.org/type_LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html of [https:// www.refworld.org/](https://www.refworld.org/); en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 16/06/2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige twijfels waren omtrent uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, p. 10, 14). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter volhouden dat u uw hele leven in uw dorp woonde en dat u de waarheid verteld had (CGVS, p. 10, 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u

uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/9, § 4, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorg en zorgvuldigheid".

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De Raad bemerkt voorts dat verzoekende partij evenmin *in concreto* aangeeft op welke manier artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden en zich beperkt tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. De Raad ziet overigens niet in hoe de bestreden beslissing dit wetsartikel zou hebben geschonden, nu dit wetsartikel betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in de in het artikel omschreven gevallen en *in casu* geenszins een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen maar het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij daarentegen ten gronde werd onderzocht en een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus werd genomen. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift wijst op haar jonge leeftijd, onderstreept de Raad vooreerst dat aan de door verzoekende partij voorgehouden leeftijd geen enkel geloof kan worden gehecht. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 7, 'leeftijdsbepaling') blijkt dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij op datum van 3 september 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, waardoor het uitgesloten is dat verzoekende partij bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming, op 26 augustus 2019, 16 jaar oud zou zijn geweest zoals zij nochtans verklaarde (administratief dossier, stuk 8, '*fiche mineur étranger non accompagnée*' en 'bijlage 26'). Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij blijkt derhalve dat verzoekende partij minstens twee jaar ouder is dan dat zij aanvankelijk verklaarde. Gelet op deze significante discrepantie, blijkt duidelijk dat verzoekende partij de Belgische instanties bewust heeft trachten te misleiden over haar leeftijd. Deze vaststelling ondergraaft reeds op ernstige wijze haar algemene geloofwaardigheid. Haar verwijzing naar haar jonge leeftijd dient dan ook te worden

gerelativeerd, nu zij immers ten tijde van haar vlucht uit Afghanistan, in het voorjaar van 2019, reeds 18 tot 20 jaar oud moet zijn geweest.

2.2.7. De Raad onderstreept voorts dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij tot aan haar vertrek uit Afghanistan in 2019 steeds in de regio Pateray in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar verbleven heeft. Meer bepaald wordt vastgesteld dat haar verklaringen omtrent de laatste jaren voor haar vertrek geenszins overtuigend zijn gelet op (i) haar summiere en oppervlakkige verklaringen over het leven in haar dorp onder IS die bovendien weinig aannemelijk zijn in het licht van de beschikbare informatie omtrent IS in Nangarhar; (ii) haar onwetendheid betreffende acties die de overheid ondernam tegen IS in haar district; (iii) haar gebrekkige kennis over commandanten van IS en de plaats van afkomst van de IS-leden in haar regio; (iv) de vaststelling dat zij niet op de hoogte leek te zijn van de dood van S. A., het taliban schaduwdistrictshoofd van Chaparhar, en zij bovendien een dreigbrief neerlegt daterend van 14 mei 2019 waarop zijn naam staat terwijl uit informatie blijkt dat hij gedood werd door de overheid begin maart 2019; en (v) haar onaannemelijke verklaringen over haar dagelijkse leven in het dorp. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen te weerleggen dan wel te verklaren.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij haar gebrekkige kennis over de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst in de periode voor haar vertrek uit Afghanistan en over de commandanten van IS tracht te verklaren door de uitleg dat zij nog jong is, dat zij laaggeschoold is en dat zij voorts in deze periode haar woning niet verliet en thuis bleef om voor de dieren te zorgen, bemerkt de Raad evenwel dat van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht mag worden, mede gelet op de hierboven gedane vaststelling dat zij ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan minstens reeds tussen de 18 en 20 jaar was, dat zij doorleefde verklaringen kan afleggen omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, temeer nu zij dan weer wel kon vertellen over acties van de overheid gericht tegen de taliban die plaatsvonden toen zij nog veel jonger was (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 9). Haar laaggeschooldheid kan haar gebrekkige verklaringen in dit verband evenmin vergoelijken, nu dit immers elementen betreffen uit haar eigen leefomgeving waarvoor geen scholing vereist is. Wat betreft ten slotte nog het argument dat zij haar woning niet verliet en thuis bleef om voor de dieren te zorgen, duidt de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat zij van tijd tot tijd naar het districtscentrum ging om inkopen te doen (notities CGVS, p. 5). *Post factum* plots stellen dat zij nooit haar woning verliet, is dan ook allerm minst ernstig en doet bovendien verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Bovendien gaf zij tevens aan dat dorpeelingen die terugkwamen van andere dorpen of het districtscentrum vertelden over wat er elders gebeurd was, dat zij voorts thuis verschillende radiokanalen kon ontvangen en dat op de radio over het nieuws werd verteld (notities CGVS, p. 15). Dit alles maakt haar gebrekkige kennis van de recente situatie in haar regio en district des te opmerkelijker.

2.2.9. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar een internetartikel dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 6) en waaruit moet blijken dat IS eerst de papaversteelt verboden had maar deze vervolgens opnieuw toeliet voor de financiële winsten, stelt de Raad vast dat dit internetartikel betrekking heeft op de taliban en niet op IS en derhalve op geen enkele manier de informatie in het administratief dossier weerlegt dat IS de teelt van papaver als "haram" beschouwt, reeds in 2015 een ban op de teelt van papaver uitvaardigde – wat een bijzonder onpopulaire maatregel was bij de lokale bevolking – en in Nangarhar papavervelden vernielde en telers arresteerde (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, delen 14-15).

2.2.10. De Raad besluit dat omwille van voormelde pertinente vaststellingen moet worden geconcludeerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij tot aan haar vertrek uit Afghanistan in 2019 steeds in de regio Pateray in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar verbleven heeft.

2.2.11. De Raad wijst er vervolgens op dat aangezien verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in de periode voor haar vertrek uit Afghanistan verbleef in de regio Pateray in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vertrek uit Afghanistan. De Raad stelt hierbij bovendien vast dat in de bestreden beslissing nog verschillende vaststellingen worden gedaan die de ongeloofwaardigheid van deze door verzoekende partij voorgehouden feiten bevestigen. Meer bepaald wordt er door verwerende partij op gewezen dat (i) geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoekende partij bijgebrachte dreigbrief ondertekend door het taliban schaduwdistrictshoofd nu deze dateert van na zijn dood, wat de

authenticiteit ervan ondermijnt, en dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat haar vader door de taliban ontvoerd en gedood werd nu deze brief immers de enige concrete aanwijzing is die zij heeft dat de taliban destijds achter haar vaders verdwijning zaten; (ii) verzoekende partij nauwelijks iets kan vertellen over het werk van haar vader, dat nochtans de aanleiding zou zijn geweest tot zijn ontvoering; en (iii) zij zich na haar vertrek niet meer geïnformeerd heeft over de evolutie van haar problemen bij haar familie in Afghanistan. Ook deze vaststellingen stelt verzoekende partij op generlei wijze in een ander daglicht, zo blijkt uit wat volgt.

2.2.12. Daar waar zij verwijst naar haar jonge leeftijd ten tijde van de ontvoering en de moord van haar vader, wijst de Raad erop dat reeds in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat het gegeven dat zij nog een kind was toen haar vader bij het leger werkte haar onwetendheid betreffende het werk van haar vader niet kan vergoelijken, aangezien zij vooreerst minder jong was dan zij zelf beweert gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek en het daarnaast weinig aannemelijk is dat zij, de oudste zoon en het oudste mannelijk gezinslid na de verdwijning van haar vader, later niet enige informatie verwierf over het wel en wee van haar vader. Door louter opnieuw te wijzen op haar jonge leeftijd, stelt verzoekende partij op geen enkele wijze deze motivering *in concreto* in een ander daglicht.

2.2.13. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij omtrent de dreigbrief ondertekend door S. A. dat *“hoewel deze persoon op dat ogenblik inderdaad overleden was, hij twee broers had die om reden van de vrees die zijn naam veroorzaakte, de papieren in zijn naam bleven ondertekenen en deden alsof hij nog in leven was”*, meent de Raad evenwel dat deze uitleg geen steek houdt nu niet ingezien kan worden waarom de naam van een overleden persoon nog steeds vrees zou veroorzaken. Dat zijn broers nog steeds documenten zouden ondertekenen met zijn naam, terwijl zijn overlijden algemeen geweten was aangezien de Afghaanse pers over zijn dood berichtte (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 7), is dan ook niet geloofwaardig.

2.2.14. Inzake het gegeven dat zij zich niet meer heeft geïnformeerd bij haar familie in Afghanistan, onderstreept verzoekende partij dat zij *“zeer weinig rechtstreekse contacten had met zijn land en, in dit geval, onlangs één enkel kort contact”* en dat zij hierover geen informatie kan inwinnen via andere personen omdat het zeer moeilijk is om hierover met een onbekende te praten. De Raad is evenwel, samen met verwerende partij, van oordeel dat verzoekende partij allerminst kan overtuigen waar zij stelt dat zij zich hierover niet kan informeren bij haar familie. Immers wordt in dit verband in de bestreden beslissing de pertinente vaststelling gedaan dat uit haar verklaringen blijkt dat zij elke maand of om de twee maanden probeert te bellen naar huis en dat dit soms lukt, aangezien zij nog met haar broer sprak op het eind van de coronaperiode in België. Tevens wordt erop gewezen dat zij ook onrechtstreeks contact had met haar familie via een dorpsgenoot in België wiens moeder bij haar moeder langsgeslagen is om haar documenten te bekomen. Dat zij wel beroep doet op de hulp van een dorpsgenoot om haar documenten te bekomen maar niet om meer informatie te krijgen over verdere ontwikkelingen inzake haar problemen, is geenszins plausibel. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkele moeite deed om zich te informeren over de evolutie van haar problemen in haar land van herkomst getuigt van een verregaande desinteresse en tast de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen verder aan.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde (recent) verblijf in het dorp Barkelai, behorend tot de regio Pateray in het district Chaparhar, provincie Nangarhar (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekende partij in dit verband betoogt dat *“tegenpartij benadrukt dat zij de situatie in NANGARHAR moet onderzoeken om te bepalen of verzoeker al dan niet over de subsidiaire bescherming zou kunnen genieten”*, dat *“zij in dit verband in wezen van mening is dat er in 2018 slechts 261 burgerslachtoffers in de provincie werden vermeld en dat dit niet voldoende is”* en dat *“tegenpartij bovendien bronnen van uiterlijk juni 2019 aanhaalt, zonder deze Rechtsmacht te informeren over de evolutie van de veiligheidssituatie van de provincie sinds het aangekondigde vertrek van de Amerikanen*

in februari 2020”, stelt de Raad vast dat voormeld betoog feitelijke grondslag mist nu nergens in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verwezen wordt naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar doch wel opgemerkt wordt dat aangezien verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij tot haar beweerde datum van vertrek in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar heeft verbleven ervan uitgegaan kan worden dat zij elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden en dat in haar hoofde bijgevolg niet kan worden besloten tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en naar de veiligheidssituatie in een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst – verzoekende partij voegt verschillende internetartikelen en rapporten toe aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar (bijlagen 2-5 van het verzoekschrift) – evenwel niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar verblijfplaatsen in Afghanistan voor haar komst naar België. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekende partij voor haar komst naar België, noch over het element of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 juni 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT